

KISKANMAK DEĞİL, İMRENMEK GÜZELDİR (6)

(...düenden devam)

Yahûdîlerle Araplar da kökende kardeş idiler. Çünkü Yahûdîler, Hz. İbrahim'in oğlu İshâk soyundan; Kureyş Arapları da Hz. İbrahim'in diğer oğlu İsmâ'îl soyundan gelmişlerdi. İşte Kureyş ile kökende kardeş olan İsrâîloğulları, Kureyş içinden çıkan Peygamber'i kıskanıyorlardı. Gözünü bürüyen hased ve kıskançlığa yenilerek kardeşinin kanına giren Kabil, sonunda nasıl ebedî pişmanlığa ve ziyana düştü ise, kardeşleri ara-sından çıkan bir Peygamberi çekemeyenler de sonunda öyle pişmanlık içine düşerler.

Zuhruf Suresinin 31-32'nci âyetlerinde de Hz. Muhammed'in peygamberlik rütbesiyle şereflendirilmesini kıskanan Kureyş liderlerinin tutumu kınanmaktadır. Onlar, Hz. Muhammed'i çekemedikleri için Kur'ân'ın, Mekkeli veya Tâifli büyük bir adama indirilmesi gerektiğini, Muhammed'in peygamberliğe lâayık olmadığını söylemişlerdi.

32'nci âyette Allah'ın rahmetini taksime kimsenin hakkı olmadığı, dünyâ hayatında insanların geçimini Allah'ın taksim ettiği, en büyük lütuf olan peygamberliği de dilediği kuluna vereceği buyurulmaktadır. Herkesin içini bilen Allah, kimin peygamberliğe lâayık olduğunu bilir. Allah nazarında ululuk mal veya soy ile değil, ruh temizliği iledir. Allah'ın rahmetini, Kendisinden başkası bölüştüremez. Allah in-sanları, malca, fiziksel kuvvetçe, kabiliyetçe, akılca birbirinden farklı yaratmıştır. Kimini güçlü, kimini zayıf, kimini zengin, kimini yoksul, kimini daha akıllı, kimini belli bir yönde daha kabiliyetli yaratmıştır.

Kiminin parası, kiminin zekâsı çoktur. Kimi güçlüdür, kimi zayıf. Kiminin ilmi, kiminin sanatı vardır. Böyle farklı meziyetlere sâhibolan insan oğulları, birbirlerine muhtacolup birbirini tamamlamaktadırlar. Bu farkların bulunması, toplum düzeninin gereğidir. Ama para, mal, beden gücü insana ma'nevî bir üstünlük sağlamaz. Dünyâ malıyla zengin, fakirden üstün olamaz. Üstünlük takva iledir. Allah katında dünyâ malının bir değeri yoktur. Çünkü zaten dünyâ ve içinde bulunan her şey Allah'ındır, hiç kimsenin değil. İnsanlar hayalleriyle bunlara sâhib olduklarını zannederler. Sonra bırakıp giderler. Dünyâ, üstünde bulunan yaratıkların ortak malıdır. Bu havada, suda, toprakta ve toprak ürünlerinde her canlının hakkı vardır. Herkes çalışması oranında bunlardan bir miktarına sâhib olur. Gerçekte Allah'a âidolan bir şey ile başkalarına üstünlük taslamak, kibir ve gurur içine düşmek uygun ve yakışır bir davranış değildir.

Başkasının iyi mevkilere geldiğini, iyi işe girdiklerini görünce onun elindeki nimetin gitmesini değil, onun gibi senin de bir geçim kaynağı bulmanı temenni etmek, makbul olan imrenmedir. İnançlı insanlar hasedden son derece uzak durmalı, fakat hayırda yarışa götüren imrenme ile kendilerinin de ileriye gitmeğe çaba harcamalıdır.
